

ANTON PADOVANSKI.

Aljoša Tomažin.

Kadar je palo solnce v puščave
peska in bele valove morja
in je na nebu rasel v daljave
tihe večer in v tihoto srca,
je šel: in šumenje halje rujave,
ki so ji v gubah šumeli sijaji neba,
so začutile ribe kot ave
in njegove roké ko temne zastave
in glas ko zvonjenje daljnih cerkva:

da so priplavale mnoge na breg,
se pognale ven in nazaj
in na njih plavutih je bil sijaj
bel kakor sneg.

Ker vanj je visela samota ko vrt
in kakor v morje nebo sinje,
da je dehtel domače ko strd
in divje ko sveže brinje,
in halja njegova je bila ko dalja:
čebele so vanjo letele ko v panj,
živali so divje v njej videle kralja
in ptice so zrle vanj,

kadar je dvignil v maj svoji roki
in je stopil vanj kakor v grad
in je govoril iz njega loki
in živalim na njej, in njegovi zvoki
so padali vanje ko zvezde in kakor v prepad.